

F. t. l. om ændr. i l. om rettens pleje. (Politiets ledelse m. v.).

Til § 115.

I stk. 3 ændres „de i henhold til § 113, stk. 2, til efterforskning og forfølgning af forbrydelser udtagne polititjenestemænd“ til „kriminalpolitiet“, ligesom „over- og

inspektionsbetjentene“ ændres til „overpolitibetjentene“.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. juli 1954.

Bemærkninger til lovforslaget.

Den gældende politiordning er fastsat ved lov nr. 166 af 18. maj 1937 om politiets og arrestvæsenets ordning m. v. (retsplejelovens kapitel 11). Ved denne lov gennemførtes en nyordning af politiets forhold, hvorved udøvelsen af al politivirksomhed blev henlagt til et for hele landet fælles politikorps, som indenfor sine rammer optog det ved lov nr. 105 af 13. maj 1911 oprettede statspoliti, det ved lov nr. 263 af 28. juni 1920 oprettede sønderjydske ordenspoliti og de tidligere kommunale politikorps.

Spørgsmålet om, på hvilken måde politiets centrale ledelse mest hensigtsmæssigt kunne tilrettelægges under enhedspolitiordningen, havde forud for dennes gennemførelse været genstand for indgående overvejelser. Som anført i bemærkningerne til lovforslaget (rigsdagstidende 1935—36, tillæg A, spalte 3779—81) havde man navnlig diskuteret, om politiets ledelse burde henlægges direkte under justitsministeriet, eller om politiet burde underlægges en generaldirektør, som stod umiddelbart under justitsministeren. Justitsministeriet fandt dog ingen af de nævnte løsninger af ledelsesspørgsmålet hensigtsmæssig, men stillede forslag om, at den ordning, som i en årrække havde været gældende for ledelsen af statspolitiet, jfr. lov nr. 84 af 31. marts 1928 om politiets ordning m. v., med enkelte ændringer blev overført på den øverste ledelse af rigspolitiet. I overensstemmelse med dette forslag, der gennemførtes uændret ved enhedspolitiloven, blev politiets ledelse delt mellem justitsministeriet og rigspolitichefen.

Følgende opgaver er særlig henlagt til rigspolitichefembedet, jfr. retsplejelovens § 109, stk. 4:

1. Indstillinger om ansættelser og forfremmelser, fordeling og omflytning inden for politikorpsset.
2. Disciplinære sager angående politiets personale, for så vidt disse sager ikke af politimesteren (politidirektøren) afgøres med advarsel, irettesættelse eller bøde på 10 kr. eller derunder.
3. Politiets regnskabsvæsen, derunder dog ikke politikontorenes regnskaber, anskaffelse og forvaltning af politiets udrustning samt tilsyn med dets ejendele.

4. Overtilsyn med politiskolen.
5. Det over hele landet virkende, særlige færdselspolitikorps.
6. Politiets efterretningsvæsen, derunder udgivelse af Danske Politi-Efterretninger, centralrigsregistraturen, centralbureauet for forbryderes identificering og laboratoriet for foretagelse af tekniske undersøgelser i polititøjemed.
7. Tilrettelæggelse af fremmedtilsynet og gennemførelse af de herhen hørende bestemmelser.

Alle øvrige ledelsesfunktioner varetages af justitsministeriet, herunder navnlig personalesager vedrørende politidirektøren, politimestrene, politifuldmægtigene, politiadvokaterne og kontorpersonalet hos politidirektøren og politimestrene, udarbejdelse af de årlige normerings-, finans- og tillægsbevillingslove og andre love vedrørende politiet, administrationen af politiets bygninger, lokaler og inventar m. v.

Efter at et under forvaltningskommissionen af 1946 nedsat underudvalg vedrørende rigspolitiets forhold i 1947—48 havde foretaget en gennemgang af rigspolitichefembedets afdelinger, blev spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af den bestående ordning vedrørende politiets ledelse taget op til overvejelse i forvaltningskommissionen (4. betænkning side 142—152). Kommissionen fastslog, at der i ikke ringe omfang fandt en dobbeltbehandling sted af sager hos rigspolitichefen og i justitsministeriet, og at spaltningen af politiets regnskabsvæsen mellem ministeriet, rigspolitichefembedet, Københavns politi og politimesterembederne vanskeliggjorde en effektiv kontrol fra ministeriets side med politiets økonomiske administration. Endvidere fandt kommissionen, at den bestående nære kontakt mellem rigspolitichefembedet og politiets organisationer indebar en fare for, at de almindelige hensyn til statsforvaltningens økonomi og til fastholdelse af en fælles linie i administrationen af de forskellige tjenestemandgrupperes forhold ikke ville få den plads i rigspolitichefembedets overvejelser, som disse vigtige hensyn kræver.